

Rigorózní práce Mgr. Lucie Laurincové

na téma

„Úprava poměrů k nezletilým dětem“

P O S U D E K    O P O N E N T A

I. Předložená rigorózní práce má celkem cca 85 stran tzv. vlastního textu (nicméně vzhledem k tomu, že autorka nepracuje s normostranami, je celkový text delší). Je rozdělena do 17 částí - kapitol, včetně úvodu a závěru, části se dále člení. Předřazen je obsah, na konci je připojen seznam použité literatury, seznam použitých zkratk a přílohy (týkající se rozhodnutí ve věcech nezletilých dětí a rozvodů). Poznámkový aparát je veden pečlivě, lege artis. Rozsah literatury je značný (nicméně nelze nevidět, že autorka z uváděné literatury konkrétně cituje jen zřídka).

II. Úvod a následující tři kapitoly věnuje doktorandka obecným otázkám postavení dítěte v rodině, resp. postavení dítěte v souvislosti s rozvodem jeho rodičů, a to včetně tzv. historické roviny problematiky. Tady by bylo možné autorce vytknout používání obecné, tj. nikoli přísně právní terminologie (srov. např. sporný a nesporný rozvod, opatrovnické řízení, opatrovnický soud).

Pátou kapitolou počínaje se autorka zabývá vlastní rubrikovanou tematikou. Hned v páté kapitole představuje zajímavou pasáž rozbor tzv. zájmu dítěte a práva dítěte vyjádřit svůj vlastní názor v řízení o úpravě jeho poměrů. Pozornost si rovněž zaslouží autorčino tvrzení o tom, že v rozsudku, kterým se mj. stanoví povinnost rodiče platit výživné na dítě, má být stanovena i povinnost povinného rodiče zříditi účet na jméno dítěte. Blíže toto své tvrzení nerozvádí - bohužel. Zajímavé by

totiž mohlo být kupř. řešení vlastnictví tohoto účtu v souvislosti třeba s nabýváním úroků apod. Ostatně už sama možnost takovou povinnost v rozsudku stanovit by si zasloužila bližší rozbor (a to i když je známo, že soudy takto běžně judikují). (Tato problematika se pak znovu objevuje např. v kapitole deváté, ale ani tam autorka na tyto otázky neodpovídá.)

V kapitole věnované společné a střídavé výchově autorka správně poukazuje na nutnost apriorní schopnosti rodičů adekvátně spolu komunikovat a dohodnout se, což často bývá zastánci a propagátory této výchovy opomíjeno.

V kapitole sedmé až jedenácté se doktorandka velmi podrobně zabývá problematikou výživného, totiž vyživovací povinnosti rodiče k dítěti. Správně tu poukazuje na značný význam majetkových poměrů povinného, jakož i jeho závazků. Výslovně tu zmiňuje zvláštní situaci povinného - podnikatele, a to i v souvislosti s novelou (zák. č. 112/2006 Sb.) měnící koeficient stanovený v ust. § 85a odst. 1 ZR. Na tomto místě ovšem postrádám bližší zhodnocení této změny, když původně zákonodárce stanovil dotýčný koeficient právě se záměrem, aby se částka, již má povinný platit, zvyšovala (a nezůstávala tedy vlastně stejná). Rovněž mám za to, že celá problematika tzv. obnovení vyživovací povinnosti by si zasloužila širší výklad.

Kapitolu dvanáctou až patnáctou věnuje doktorandka problematice styku rodiče s dítětem; zabývá se tu zvláště i výkonem rozhodnutí o výchově nezletilých dětí. Správně poukazuje na mezinárodněprávní dokumenty (např. Úmluvu o styku s dětmi), jež je třeba pokládat za východisko všech výkladů o tomto předmětu. Plně lze také s autorkou souhlasit, zastává-li názor, že právo na styk s dítětem by mělo být dáno i jiným osobám než v zákoně výslovně

uvedeným. Rovněž je třeba kvitovat, že autorka věnuje svou pozornost i tzv. syndromu zavrženého rodiče.

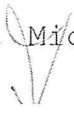
Šestnáctá kapitola je vyhrazena relativně nové problematice rodinné mediace. K ní se pak doktorandka ještě stručně vrací v závěru práce.

III. Doktorandka zvolila téma velmi zajímavé, téma, které patrně tak, jak se budou vyvíjet společenské, a zejména rodinné vztahy, bude se obohacovat o novou právní materii a nové teoretické pohledy. Nicméně, podle mého názoru se doktorandce dobře podařilo zachytit současný stav jak právní úpravy, tak i teoretických a praktických přístupů k ní. Kladně lze jistě hodnotit, že autorka vyslovuje své vlastní názory a hodnocení, i když tak nečiní na všech místech, která by si to zasloužila.

Práci poněkud škodí, že autorka, ač píše stylově dost čistě a také čtivě, má značné problémy s českou gramatikou (zejména totiž psaní čárek, ale i jiná pochybení, např. „mít na zřetely“).

IV. Mám za to, že předložená práce je (přes vyslovené drobné výtky) velmi dobrá, což dovoluje vyslovit celkový závěr, že vyhovuje všem podmínkám, které jsou kladeny na práce tohoto druhu. Proto ji doporučuji k přijetí.

V Praze, 2007-01-04 doc. JUDr. Michaela Zuklínová, CSc.

 oponentka 